

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014899191
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014899191.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. W. O. pre trestný čin podvodu formou návodu podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení zák. č. 129/1998 Z.z. a iné na verejnom zasadnutí konanom 20. mája 2014 v Bratislave prerokoval odvolanie obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. novembra 2013 sp. zn. 2 T 4/2003, a takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok z r u š u j e vo výroku o treste.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 obžalovaný Mgr. W. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., Y..XXX/XX, t.č. bytom Y., W., H., Y., Írska republika,

s a o d s u d z u j e

podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 129/1998 Z.z. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. sa výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 3.300,- eur.

Podľa § 54 ods. 2 Tr. zák. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje sa mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo 14. novembra 2013 sp. zn. 2 T 4/2003 ako súdu prvého stupňa bol obžalovaný Mgr. W. O. uznaný za vinného z návodu na trestný čin podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. b/ k § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 129/1998 Z.z. (ďalej len Tr. zák.) a trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako súkromný podnikateľ na základe živnostenských listov č. ŽO-XX/XXXXX/XXX zo dňa 20.11.1995 a č. ZO-XX/XXXXX/XXX zo dňa 01.04.1997 vydaných bývalým Okresným úradom v Nitre, oprávňujúcich ho na vykonávanie ohlasovanej živnosti v odbore vydavateľská činnosť, sprostredkovateľská činnosť a iné, pod obchodným názvom W. O. - M. agentúra pre pomoc a podporu, so sídlom na I. mládeže číslo 1, v I., v budove Okresného úradu práce Nitra, v období od 01.07.1997 do 16.04.1999,

v roku 1997 v 76 prípadoch, v roku 1998 v 156 prípadoch a v roku 1999 v 33 prípadoch, naviedol k uzavretiu krátkodobého pracovného pomeru s firmou W. O. - M. agentúra pre pomoc a podporu I., osoby uchádzajúce sa o zamestnanie (ďalej len uchádzač) s podmienkou, že sú povinní pod zámkou školenia vyplatiť mu sumu najmenej 3.500,- Sk, t.j. 116,18 eur, celkove tak prijal 734.963,-Sk, t.j. 24.396,30 eur, ktorú určil obžalovaný v závislosti podľa toho, akú výšku mesačnej mzdy v rozmedzí od 8.000,-Sk, t.j. 265,55 eur do 14.500,-Sk, t.j. 481,41 eur, danému uchádzačovi uviedol do pracovnej zmluvy a následne týmto osobám vypracoval potrebnú dokumentáciu preukazujúcu krátkodobý pracovný pomer a výplatu mzdy, ku ktorej však v skutočnosti nedošlo, pričom mal vedomosť o tom, že vykonávali iba činnosť za účelom získania ďalších osôb pre rovnaký postup obžalovaného a tieto doklady podľa jeho usmernenia predkladali uchádzači k žiadosti o podporu v nezamestnanosti príslušným okresným úradom práce, ktoré týmto vyplátili sumu najmenej 8.060.438,-Sk, t.j. 267.557,52 eur ku škode Národného úradu práce, v súčasnosti jeho právneho nástupcu Sociálnej poisťovne, so sídlom ul. 29 augusta, Bratislava.

Krajský súd za to obžalovanému uložil podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, pričom výkon uloženého trestu obžalovanému podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 54 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému peňažný trest v sume 3.300,- eur.

Podľa § 54 ods. 2 Tr. zák. vyslovil, že vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roku.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bola Sociálna poisťovňa, so sídlom ul. 29. augusta, Bratislava, s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný Mgr. W. O., ktoré odôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojho obhajcu (č.l. 9024-9027). V dôvodoch svojho odvolania v prvom rade poukazoval, že podľa Zákonníka práce má zamestnávateľ právo na slobodný výber zamestnancov v potrebnom počte a štruktúre, ako aj určovať podmienky a spôsob uplatnenia tohto práva. Z toho dôvodu nemožno samotný fakt nahovárania fyzických osôb na uzavretie pracovného pomeru považovať za trestný.

V samotnom rozsudku sa uvádza, že pred uzatvorením každej zmluvy poskytol konkrétnemu pracovníkovi službu, ktorá spočívala v tom, že „ich krátko školil“. Ak teda niekomu poskytol službu a nechal si za ňu zaplatiť, ako môže ísť o úplatok? O poskytnutí služby svedčia jednotlivé zmluvy s potvrdením konkrétnej osoby, že služba bola vykonaná. Príjmy za tieto služby boli jeho podnikateľským

príjmom a slúžili na úhradu nákladov spojených s podnikaním.

Pokiaľ ide o dokumentáciu preukazujúcu krátkodobý pracovný pomer, táto spočívala vo vydaní zápočtového listu, čo bol povinný ako zamestnávateľ po skončení pracovného pomeru vydať zamestnancovi. Tvrdenie, že zamestnanci vykonávali iba činnosť za účelom získania ďalších osôb pre rovnaký postup, je irelevantné voči posúdeniu trestnosti jeho konania, pretože ako zamestnávateľ môže pracovníkovi prideliť akúkoľvek prácu, ktorá súvisí s predmetom podnikania a je v súlade so Zákonníkom práce. Doklady, ktoré bývalí pracovníci predkladali úradom nie na základe jeho usmernenia, ale na základe usmernenia a žiadosti príslušného úradu práce.

K znalcovi Ing. Ladislavovi Burkovskému sa vyjadroval už v predchádzajúcich odvolaniach a znovu musí konštatovať, že znalec trvá na svojom tvrdení, že pokiaľ ide o hlavný pracovný pomer, musí byť pracovník nemocensky a dôchodkovo poistený napriek tomu, že príslušné ustanovenia zákonov o nemocenskom poistení a sociálnom poistení stanovujú vyňatie z poistenia. Skutočnosť, že poskytoval poradenstvo, potvrdila na hlavnom pojednávaní i svedkyňa W. N. a za to mu občania platili, tiež potvrdila, že zamestnancom prideloval prácu, na ktorú boli prijatí. Podľa jeho názoru súd na základe uvedených dôkazov prišiel ku skutkovým a právnym záverom, ktoré v týchto dôkazoch nemajú oporu. Rozhodnutie súdu sa opiera o evidentne nekompetentné a nepravdivé vyjadrenia súdneho znalca. Záverom svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec prikázať na rozhodnutie inému krajskému súdu, napr. pre lepšiu dostupnosť z jeho súčasného bydliska Krajskému súdu v Bratislave.

Predseda senátu v súlade s ustanovením § 251 Tr. por. doručil odpis odvolania obžalovaného ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k odvolaniu obžalovaného v lehote, ktorú im určil, vyjadriť. Uvedenú možnosť ani jedna zo strán trestného konania nevyužila.

Obžalovaný Mgr. W. O. sa verejného zasadnutia nezúčastnil, pričom o termíne verejného zasadnutia bol riadne a včas vyrozumý. Jeho obhajca doložil súdu podanie obžalovaného, v ktorom ospravedlňoval svoju neúčasť a zároveň požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti. Na verejné zasadnutie sa nedostavil ani zástupca poškodenej strany Sociálna poisťovňa, a. s. Bratislava, pričom svoju neprítomnosť súdu vopred ospravedlnil písomným podaním a žiadal vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Keďže zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného Mgr. W. O. i zástupcu poškodenej strany.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania. Na doplnenie uviedol, že súd prvého stupňa sa vôbec nevyrovnal s tým, že z celkového počtu žiadateľov o podporu v nezamestnanosti, ktorí sú uvedení v skutkovej vete napadnutého rozsudku, len asi jedna tretina bola trestne stíhaná a odsúdená, ostatní neboli odsúdení, tobôž nie trestne stíhaní a nevrátili ani podporu, ktorú údajne protiprávne získali. Navrhol preto odvolaniu vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prerokovanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodiť, pretože skutok nie je trestným činom.

Zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 256 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. podľa zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, i keď z iných, než namietaných dôvodov.

Úvodom treba uviesť, že v predmetnej trestnej veci podal krajský prokurátor prvýkrát obžalobu dňa 21. júla 2000 v podstate na tom istom skutkovom základe, ako je uvedené v obžalobe toho istého prokurátora z 12. júna 2003, o ktorej súd krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom.

Krajský súd o podanej obžalobe prvýkrát rozhodol na neverejnom zasadnutí uznesením z 8. februára 2001 sp. zn. 1 T 35/00, kedy podľa § 188 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vrátil trestnú vec obžalovaného prokurátorovi na došetrenie. Na základe sťažnosti prokurátora proti tomuto uzneseniu vo veci rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. apríla 2001 sp. zn. 2 To 15/2001, ktorý sťažnosť prokurátora podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Vo svojom rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že skutkový stav nebol náležite zistený, a preto bola obžaloba predčasne podaná. Zároveň vytykal pochybenie v právnom posúdení skutku z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona. Treba však pripomenúť, že už v tomto rozhodnutí konštatoval, že konanie obžalovaného vykazuje formálne i materiálne znaky trestného činu prijímania úplatku podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu podvodu podľa § 250 Tr. zák. v znení platnom do 31. augusta 1999.

Po vrátení veci do prípravného konania a po doplnení dokazovania v rozsahu ako požadoval najvyšší súd podal prokurátor 12. júna 2003 novú obžalobu v podstate na rovnakom skutkovom základe, o ktorej obžalobe prvýkrát krajský súd rozhodol odsudzujúcim rozsudkom zo 17. mája 2007 pod sp. zn. 2 T 4/2003. Na základe odvolania obžalovaného vo veci rozhodol najvyšší súd uznesením z 27. septembra 2007 sp. zn. 5 To 2/2007, ktorým podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne po doplnení dokazovania krajský súd opätovne rozhodol odsudzujúcim rozsudkom z 25. novembra 2011, ktorý rozsudok bol na základe odvolania obžalovaného uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2012 sp. zn. 5 To 9/2012 podľa 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. znovu zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa zistenia najvyššieho súdu po ostatnom vrátení vecí krajský súd vykonal už všetky potrebné dôkazy. Opätovne vypočul svedkov a najmä znalca Ing. Ladislava Burkovského v rozsahu, ako mu to nariadil najvyšší súd vo svojom rozhodnutí. Vykonané dôkazy potom krajský súd vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por. a vyvodil z nich správne skutkové zistenia, preto najvyšší súd v otázke skutkových zistení odkazuje na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Svoje rozhodnutie totiž krajský súd odôvodnil v rozsahu vyžadovanom ustanovením § 125 Tr. por. Prijaté skutkové zistenia majú vecné i logické zakotvenie. Z toho dôvodu ani najvyšší súd nemal žiadnych pochybností o tom, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený v napadnutom rozsudku. V tejto súvislosti treba uviesť, že ani najvyšší súd neuveril obrane obžalovaného a považoval ju za účelovú. Obrana obžalovaného bola v celom rozsahu vyvrátená svedeckými výpoveďami, na ktoré poukázal súd prvého stupňa, listinnými dôkazmi (pracovnými zmluvami, protokolmi o vykonaných kontrolách) a najmä znaleckým dokazovaním, pričom znalec mal k dispozícii všetku potrebnú dokumentáciu, preto o jeho záveroch najvyšší súd už pochybnosti nemal. V súvislosti so znaleckým posudkom najvyšší súd pripomína, že znalec Ing. Burkovský vo svojom písomnom vyhotovení znaleckého posudku ako aj vo výpovedi na hlavnom pojednávaní zodpovedal na všetky otázky obžalovaného i jeho obhajcu. Závery jeho znaleckého posudku korešpondujú s ostatnými vykonanými dôkazmi, a práve na jeho základe boli spresnené skutkové zistenia, preto výhrady obžalovaného voči znalcovi nie sú opodstatnené.

Rovnako neopodstatnené sú aj ostatné námietky obžalovaného uvedené v odvolaní. Práve skutočnosť, že obžalovaný mal sídlo svojej kancelárie v budove, kde mal sídlo okresný úrad práce, zvyšovala jeho hodnovernosť v očiach osôb tesne po ukončení stredoškolského vzdelania. Možno jednoznačne potvrdiť, že pri páchaní predmetnej trestnej činnosti ako bývalý pracovník okresného úradu práce zneužil svoje povolanie. Niet sporu o tom, že tieto osoby, ktoré „krátkodobo zamestnal“, v tom čase nemali nárok na podporu v nezamestnanosti v zmysle § 48 zák. č. 387/1996 Z.z. Nárok na podporu by im vznikol až po uplynutí 6 mesiacov od zavedenia do evidencie nezamestnaných. Práve za tým účelom

v jednotlivých prípadoch vyhotovil pracovnoprávnú dokumentáciu, ktorú potom tieto osoby predkladali úradu práce, na základe čoho im potom bola vyplácaná podpora v nezamestnanosti. Neobstojí jeho obrana, že išlo o krátkodobý pracovný pomer, a preto boli tieto osoby vyňaté z poistenia.

V ustanovení § 5 zák. č. 54/1956 Zb. o nemocenskom poistení sa jasne uvádza, ktorí zamestnanci sú z tohto poistenia vyňatí, podľa písmena d/ tohto ustanovenia sú vyňatí z poistenia zamestnanci, ktorí vykonávajú len príležitostné zamestnania.

Pojem príležitostné zamestnanie následne upravuje § 6 citovaného zákona, podľa ktorého za príležitostné zamestnanie sa považuje náhodilé jednorazové zamestnanie, ktoré podľa dojednania nemá trvať a ani netrvalo dlhšie než 5 pracovných dní po sebe idúcich (ods. 1),

(2) za príležitostné sa ďalej považuje zamestnanie, ktorého obsahom je len pracovná činnosť malého rozsahu, t.j. najmä zamestnanie, v ktorom zárobok nedosahuje ani 120 Kčs za kalendárny mesiac. I keď je zárobok nižší, nepovažuje sa však zamestnanie za príležitostné, ak

a) je sústavnou prípravou na budúce povolanie, alebo

b) zamestnanec ho koná popri inej činnosti zakladajúcej poistenie podľa tohto zákona.

Čo sa týka svedeckej výpovede W. N., na ktorú poukazoval obžalovaný, najvyšší súd pripomína, že ide o svedkyňu, ktorá v kritickom období žila s obžalovaným a majú spolu dieťa. Svedkyňa skutočne v rozhodnom období pracovala v agentúre obžalovaného, avšak vzhľadom na vzťah s obžalovaným je potrebné jej výpoveď brať s rezervou, a to tým skôr, že je v rozpore s ostatnými svedeckými výpoveďami.

Rovnako námietku obžalovaného, že iba jedna tretina z osôb na veci zúčastnených bola trestne stíhaná, pričom ostatní ani nevrátili vyplatenú podporu, považoval najvyšší súd za irelevantnú. Je totiž vecou prokurátora, na koho podá obžalobu pre ten ktorý trestný čin. V danom prípade pre posúdenie viny obžalovaného v rámci tzv. zásady akcesority je rozhodujúce, že konanie osôb, ktoré predložili príslušnému úradu práce doklady za účelom vyplácania podpory v nezamestnanosti, napĺňalo všetky znaky trestného činu.

Stavu veci a zákona zodpovedá aj právna kvalifikácia konania obžalovaného Mgr. W. O. tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. V tejto súvislosti treba uviesť, že právna kvalifikácia bola prejudikovaná už v prvom rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 2 To 15/2001). Jediného pochybenia sa krajský súd dopustil, rovnako ako v predchádzajúcich rozhodnutiach, v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 16 ods. 1 Tr. zák. o časovej pôsobnosti.

Trestná činnosť obžalovaného bola ukončená 16. apríla 1999, kedy bol účinný trestný zákon v znení zák. č. 129/1998, ktorý pri trestnom čine podvodu poznal iba štyri odseky, pričom škoda veľkého rozsahu bola upravená v odseku 4. V napadnutom rozsudku krajský súd síce uvádzal pri vine obžalovaného trestný zákon v znení zák. č. 129/1998 Z.z., avšak použil ustanovenie odseku 5 a podľa tohto odseku ukladal aj trest. Rovnako pochybil, pokiaľ citoval ustanovenie § 40 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., pretože trestný zákon v znení účinnom do 1. septembra 1999 obsahoval iba tri odseky. Uvedené pochybenia preto musel napraviť najvyšší súd.

V súvislosti s trestom treba uviesť, že najvyšší súd pri jeho ukladaní vychádzal z ustanovení § 23 ods. 1 a § 31 Tr. zák.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. v znení zák. č. 129/1998 Z.z. účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 Tr. zák.), na možnosť nápravy a pomery páchatelia. Ak súd

príjme záruku za nápravu páchatel'a, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť.

V prerokúvanej veci je potrebné zdôrazniť, že trestné stíhanie voči obžalovanému bolo začaté uznesením vyšetrovateľa z 23. apríla 1997. Trestné stíhanie sa viedlo nepretržite a obžaloba bola prvýkrát podaná 21. júla 2000, pričom krajský súd prvýkrát rozhodol rozsudkom zo 17. mája 2007. Rozhodnutia krajského súdu vo veci boli opakovane zrušené najvyšším súdom a napokon krajský súd rozhodol o vine a treste obžalovaného až napadnutým rozsudkom 14. novembra 2013.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Prerokovanie v primeranej lehote požaduje aj Európsky dohovor o ľudských právach (čl. 6 ods. 1), ku ktorému pristúpila i Slovenská republika.

Ukončenie trestnej veci obžalovaného po 14-ich rokoch od spáchania skutku bez zavinenia obžalovaného nemožno považovať za konanie bez prieťahov a v primeranej lehote. Niet sporu o tom, že prerokúvanie tejto trestnej veci malo nepriaznivý dopad nielen na spoločenské postavenie obžalovaného, ale aj na jeho osobné a rodinné vzťahy.

Týmito úvahami sa riadil najvyšší súd, keď dospel k záveru, že trest odňatia slobody vymeraný obžalovanému v rámci zákonnej trestnej sadzby, by bol zrejme neprimeraný, najmä so zreteľom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania skutku a dĺžku trestného konania, ktoré bez zavinenia obžalovaného trvalo 14 rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Pri ukladaní trestu najvyšší súd vychádzal z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej nemožno znížiť trest odňatia slobody z dôvodov okolností prípadu pod dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu.

Uvedená súdna prax mala na zreteli predovšetkým tie okolnosti prípadu, ktoré súviseli so skutkom ako takým a s jeho právnym posúdením, teda okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák. Pod okolnosťami prípadu podľa názoru najvyššieho súdu treba rozumieť nielen okolnosti činu - užšie vymedzenie, ale aj ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť len so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale aj s jeho prerokúvaním podľa ustanovení Trestného poriadku a dĺžkou konania - širšie vymedzenie.

V posudzovanej veci sa vyskytli také okolnosti spočívajúce v prieťahoch v konaní, ktoré neboli zavinené obžalovaným, preto uloženie trestu odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby v rozpätí päť až dvanásť rokov by bolo podľa názoru najvyššieho súdu neprimerane prísne.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že účel trestu je v Trestnom zákone vymedzený tak, aby spolu so splnením účelu Trestného zákona (§ 1 ods. 1) a Trestného poriadku (§ 1 ods. 1) včasným odhalením a postihom páchatel'ov zamedzil im páchať trestnú činnosť a ochrániť pred páchatel'mi trestnej činnosti ostatných občanov.

Obžalovaný Mgr. W. O. od spáchania skutku viedol riadny život, ďalšej trestnej činnosti sa nedopustil, založil si novú rodinu, preto najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené úvahy uložil obžalovanému trest

odňatia slobody za použitia mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu troch rokov. Iný trest vzhľadom na nedostatok odvolania prokurátora neprichádzal do úvahy.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému popri treste odňatia slobody uložený i peňažný trest vo výške 3.300,- eur podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti, pri ktorej sa neoprávnene obohatil, teda súd prvého stupňa postupoval pri ukladaní tohto trestu v súlade so zákonom. Najvyšší súd nevidel dôvod na zmenu tohto trestu, a preto uložil obžalovanému peňažný trest v rovnakej výmere. Výrok o náhrade škody je vecne správny, a preto zostal nezmenený.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.